A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete

Az ügy száma: Kfv.III.37.691/2025/11.
A tanács tagjai: Dr. Kovács András a tanács elnöke
Dr. Varga Eszter előadó bíró
Dr. Bérces Nóra bíró
Dr. Farkas Katalin bíró
Dr. Magyarfalvi Katalin bíró
A felperes: Viagogo GmbH
(Rue du Commerce 4. 1204 Genf, Svájc)
A felperes jogi képviselője: Dr. Petrányi Dóra Ügyvédi Iroda
(1125 Budapest, Gereben u. 4/B.) és
Szendrő Ügyvédi Iroda
(1053 Budapest, Károlyi u. 12.)
eljáró ügyvédek:
Az alperes: Gazdasági Versenyhivatal
(1026 Budapest, Riadó u. 1-3.)
Az alperes képviselője: Dr. Ay Zoltán Nándor kamarai jogtanácsos
A per tárgya: versenyfelügyeleti üggyel kapcsolatos közigazgatási jogvita
A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: az alperes (8. sz.) és a felperes (9. sorszám alatt)
A felülvizsgálni kért jogerős határozat száma: 105.K.700.093/2025/7., Fővárosi Törvényszék

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 105.K.700.093/2025/7. számú ítéletét az alperes VJ/42-110/2019. számú határozatának a sürgető jellegű tájékoztatás közzétételével megvalósított tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatra vonatkozó második francia bekezdését és a felperest 472.000.000 (négyszázhetvenkettőmillió) forint versenyfelügyeleti bírság megfizetésére kötelező rendelkezését megsemmisítő, továbbá a versenyfelügyeleti bírság összegszerűségével kapcsolatos megállapításokra, valamint az állam terhén maradó 750.000 (hétszázötvenezer) forint kereseti részilletékre vonatkozó részében hatályon kívül helyezi, és e körben az eljárt bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítja.

Az elsőfokú bíróság ítéletét ezt meghaladóan hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt nap alatt fizessen meg az alperesnek 560.000 (ötszázhatvanezer) forint felülvizsgálati részperköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy az esedékesség napjáig fizessen meg az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára 1.750.000 (egymillió-hétszázötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási részilletéket.

A Kúria az alperes felülvizsgálati eljárásban felmerült további perköltségét 280.000 (kétszáznyolcvanezer) forintban, a felperes felülvizsgálati eljárásban felmerült perköltségét 280.000 (kétszáznyolcvanezer) forintban állapítja meg, melynek viseléséről az új határozatot hozó bíróságnak kell határoznia.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2006-ban alapított globális, nemzetközi online platformot (https://www.viagogo.com) működtető vállalkozás, amely viszonteladói piacot teremt az élő sport, a zenei- és szórakoztatóipari eseményekre szóló jegyek értékesítésére.

[2] Budapest Főváros Kormányhivatala V. Kerületi Hivatala (a továbbiakban: BFKH) közérdekű bejelentés alapján eljárást indított a felperessel szemben a BP/FOGY/04135-2/2018. számú, 2018. október 26. napján kelt végzésével. A BFKH az „erre az eseményre nagy a kereslet", „a jegyek nagyon népszerűek erre a rendezvényre", „62 szekcióra már elfogytak a jegyek" és a „cselekedj gyorsan, 8 másik személy nézi ezt a rendezvényt jelenleg" tartalmú tájékoztatásokat, valamint azt vizsgálta, hogy a jegyértékesítés során bizonyos időközönként sürgető jellegű mondat jelenik meg, úgymint „ezek a jegyek nem lesznek foglalva ekkortól, kérjük, vedd figyelembe, hogy amennyiben ezeket a jegyeket most elengeded, később lehet, hogy nem lesznek elérhetőek ezen az áron". A 2019. január 15. napján kelt BP-05/200/253/2/2019. számú határozatával (a továbbiakban: BFKH határozat) a felperes terhére 1,5 millió forint fogyasztóvédelmi bírságot szabott ki, és kötelezte, hogy a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatát szüntesse meg. A fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (a továbbiakban: Fttv.) 7. § (1) bekezdésének megsértését amiatt állapította meg, mert a határozatban részletezett homályos, érthetetlen, félreérthető mondatokkal, és ezek időszerűtlen rendelkezésre bocsátásával a felperes olyan stresszhelyzetbe hozta a fogyasztót, ami az utóbbi ügyleti döntését jelentősen befolyásolta. A BFKH határozat rögzíti, hogy a jogsértés bizonyíthatóan egy esetben valósult meg.

[3] A felperes a BFKH határozattal érintett kereskedelmi gyakorlatát a határozat alapján 2019. szeptember 1-jétől módosította, amelyről 2019. november 20-án a BFKH-t tájékoztatta.

[4] Az alperes a felperessel szemben a Vj/42/2019. számú végzésével 2019. december 9. napján versenyfelügyeleti eljárást indított arra tekintettel, hogy a felperes a magyar nyelvű honlapján (https://www.viagogo.com/hu; a továbbiakban: honlap vagy weboldal) 2019. január 1-től kezdődően a jegyek értékesítése során valószínűsíthetően megtévesztő kereskedelmi gyakorlatot folytat a fizetendő vételárra vonatkozóan, mert a végső árról időszerűtlen módon tájékoztat, elmulasztja tájékoztatni a fogyasztókat az általa bonyolított tranzakcióknál alkalmazott átváltási árfolyamról és annak számítási módjáról, ezek által valószínűsíthetően az Fttv. 7. § (1) bekezdés szerinti tényállást valósítja meg. Az alperes észlelése szerint továbbá valószínű, hogy a felperes 2019. január 1-től a teljes vásárlási folyamat alatt olyan sürgető jellegű tájékoztatásokat tesz közzé (például „7 személy tekintette meg az elmúlt órában", vagy
„a helyszínre az összes jegy kevesebb, mint 4%-a elérhető jelenleg oldalunkon", vagy „Kérjük vedd figyelembe, hogy ezek a jegyek nem lesznek elérhetők újra, ha elengeded őket."), amelyek tartalmukban és összhatásukban alkalmasak lehetnek a fogyasztó áruval kapcsolatos választási vagy magatartási szabadságának korlátozását eredményező pszichés

nyomás gyakorlásra. A nem megfelelő szakmai gondosság követelményének megfelelő eljárást is gyanította azáltal, hogy a weboldalon nem egyértelmű a platform működési modellje, mely az Fttv. 3. § (2) bekezdésén keresztül a 3. § (1) bekezdés szerinti tilalmat sértheti.

[5] Az alperes a 2021. december 7-én kelt VJ/42-110/2019. határozatával megállapította, hogy a felperes 2019. januártól tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot folytatott a weboldalon, mivel a fizetendő árról időszerűtlenül tájékoztatta a felhasználóit, valamint elmulasztotta tájékoztatni őket az átváltási árfolyamról (annak tényéről), illetve az árfolyam számítás – platformon alkalmazott – módjáról; a teljes vásárlási folyamat alatt (főleg az elérhetőséggel, kereslettel kapcsolatos) közzétett sürgető jellegű tájékoztatások pedig tartalmuk és vizuális megjelenítésük révén, összehatásukban alkalmasak pszichés nyomás gyakorlásra, így agresszív kereskedelmi gyakorlatot valósítanak meg. A fogyasztói ügyleti döntés torzítására is alkalmas módon továbbá nem a szakmai gondosság követelményének megfelelően járt el a felperes, amikor nem tette egyértelművé, hogy kizárólag az értékesítés bonyolítására alkalmas közvetítő platformot üzemeltet, és azt a benyomást keltette, hogy a weboldalon kialakított árakra nincs ráhatása. Mindezek miatt megtiltotta a fenti gyakorlatok folytatását, és kötelezte annak igazolására, hogy az eltiltásnak mikor és hogyan felelt meg. A jogsértések miatt 472.000.000 forint versenyfelügyeleti bírság megfizetésére is kötelezte.

[6] Az ügyleti döntésként elsősorban a különböző eseményekre szóló jegyek megtekintését, megvásárlását, tranzakciók végrehajtását azonosította, de a döntési folyamat részének vette a regisztrációt, a bejelentkezést, a személyes és egyéb adatok megadását a tájékozódás vagy szerződéskötés érdekében.

[7] Megállapította, hogy a weboldalon a jegyek megjelenítése, eladásra kínálása az Fttv. 2. § *g)* pontja szerinti vásárlásra való felhívás, figyelemmel a belső piacon az üzleti vállalkozások fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatairól, valamint a 84/450/EGK tanácsi irányelv, a 97/7/EK, a 98/27/EK és a 2002/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvek, valamint a 2006/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló 2005. május 11-i 2005/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvre (a továbbiakban: UCP Irányelv), az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) C-122/10. és C-146/16. számú ítéleteire, valamint a saját gyakorlatára.

[8] Az Fttv. 7. § (5) bekezdés *c)* pontjára is hivatkozással kifejtette, hogy az ár elemek csepegtetése a fogyasztói tájékozódást nehezíti mind a weboldallal, mind az érintett eseményekkel kapcsolatos választás tekintetében, a kezelési költségekre vonatkozó tájékoztatás sem egyértelmű, a fogyasztó továbbá nem, vagy nem időben észleli, hogy milyen pénznemben, milyen átváltási árfolyamon kell a forintban feltüntetett árat megfizetnie, a vásárlási folyamat során több helyről kell információt összeszednie ahhoz, hogy megfelelő képet kapjon az adott jegy áráról. A teljes ár olyan sok elemből, tételből tevődik össze, amelyek rendszere és meghatározása a céltudatosan informálódó fogyasztó számára is zavaros. A jegyarra és a szolgáltatási díj mértékére vonatkozó információ – előbbi annak mértéke miatt önmagában is – alkalmas arra, hogy a fogyasztó ügyleti döntését befolyásolja. Mindezek miatt a felperes az Fttv. 7. § (1) bekezdésben foglalt tényállás tanúsításával megsértette az Fttv. 3. § (1) bekezdés szerinti tilalmat.

[9] A sürgető jellegű – üzenetekben, felugró ablakokban, visszaszámlálóval megnyilvánuló – tájékoztatásokról megállapította, hogy azok az Fttv. 3. § (1) bekezdésébe ütközően a 8. § (1) bekezdését megvalósítva alkalmasak arra, hogy olyan ügyleti döntés meghozatalára késztessék a fogyasztókat, amelyet egyébként nem hoztak volna meg, mert a keresletre, az elérhetőségre vonatkozó állítások még a jegyvásárlás folyamatának utolsó lépésében is kiemelt módon jelennek meg, de a fogyasztó a tranzakciós folyamatban, a visszaszámlázás közben is jut árral kapcsolatos alapvető információkhoz; a sokszor konkrét számadatot

tartalmazó adatok az alapuzenetet (magas kereslet, szűk kínálat stb.) erősítik. A biztosított 10 perces időkorlát sem elég a további részletek utáni érdeklődésre, és az alkalmazott gyakorlat a lemaradástól való félelmet erősíti.

[10] A vizsgált kereskedelmi gyakorlat a fogyasztó ügyleti döntésének befolyásolására alkalmas módon ellentmondásos és hiányos a felperes platformüzemeltetői/eladói státuszát és az árazásra való ráhatását illetően, mert a főoldali szlogenben a „viszonteladói piac" nem feltétlenül jelenti azt, hogy a felperes maga nem értékesít, ugyanakkor a fogyasztó nem kap információt arról, hogy a szerződést pontosan kivel köti, az árakat továbbá nem az eladók határozzák meg, mert a végső árra a saját díjainak felszámításával a felperesnek is ráhatása van.

[11] A BFKH határozatra tekintetettel nem tartotta megállapíthatónak a kettős értékelés tilalmát, mert a két eljárás nem azonos, és a BFKH megállapításai az alperest nem kötik.

[12] A bírságot a jogsértés jellegére, súlyára, az érintett piacra, valamint a generális és speciális prevenciós célokra tekintettel határozta meg a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpvt.) 78 § (3) bekezdése és a Gazdasági Versenyhivatal Versenytanácsa elnökének a fogyasztóvédelmi típusú ügyekben kiszabott bírság meghatározásának szempontjairól szóló 12/2017. közleményének (a továbbiakban: Bírságközlemény) figyelembevételével. A bírság kiinduló összegét a kifogásolt gyakorlatok révén realizált nettó árbevétel képezte. Részletezte a súlyosító és enyhítő körülményeket, amelyek alapján kalkulált alapösszeget a megfelelő visszatartó hatás érdekében a kiinduló összegnél magasabban határozta meg. Értékelése szerint a platform ellen az elmúlt években többször felléptek különböző hatóságok, a felperes azonban a gyakorlatát érdemben nem módosította.

A felperes keresete, az alperes védekezése

[13] A felperes keresettel élt az alperes határozata ellen, melyben elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az alperes eljárása és határozata sérti a kétszeres értékelés tilalmát, a BFKH korábban már döntött a szóban forgó kereskedelmi kommunikáció tekintetében.

[14]

. Állította, hogy az alperesnek ezen eljárás lezárását be kellett volna várnia.

[15] Az ügy érdemében kifejtette, hogy a kereskedelmi gyakorlata megfelel a vonatkozó jogszabályoknak. Azaz időszerű tájékoztatást nyújt a teljes jegyárról és a valutaváltásról, nem „csepegtető árazást" alkalmaz, hanem azonnal, amint az adott információ elérhető (pl. szállítási költség, árfolyam), folyamatosan tájékoztatja a fogyasztót a tranzakció költségeiről egészen addig, amíg a vásárlási folyamat végén a teljes végső ár kialakul. A vásárlási folyamat befejezése előtt az érintett fogyasztók megfelelő tájékoztatást kapnak arról is, hogy az adott jegyért fizetendő összeg egy megközelítőleges átváltás eredménye. Mivel az árfolyamváltást egy harmadik fél hajtja végre, pontos számítási módot és átváltási árfolyamot nem tud feltüntetni. Az alperes nem bizonyította, hogy az erre vonatkozó kommunikáció ténylegesen félrevezető, a megtévesztésre egyáltalán alkalmas lenne, bármilyen hatást gyakorolna az ügyleti döntésre.

[16] Álláspontja szerint a tájékoztató üzenetek összhangban vannak a BFKH határozatával, értékes és pontos információkat nyújtanak a fogyasztók számára, indokolatlan pszichés nyomást nem fejtenek ki. Így a „megtekintés" üzenet tényszerű, az „elérhetőségre" vonatkozó üzenet segíti a fogyasztót a jegyvásárlásra vonatkozó informált döntés meghozatalában, az időkorlát pedig szükségszerű és garantálja, hogy a kiválasztott számú jegy az időkorláton belül mindenképpen elérhető lesz a feltüntetett áron.

[17] Hangsúlyozta, hogy a szakmai gondosság követelményének is megfelel, mert a „viszonteladói piac"-ra vonatkozó üzenet kellően kommunikálja a fogyasztók felé, azaz a weboldala a jegyértékesítők platformja, és nem kelti azt a benyomást, hogy a rendezvényekre szóló jegyek meghatalmazott vagy hivatalos eladója lenne. Mindezeken túl az általános szerződési feltételek (ÁSZF), valamint a gyakori kérdések (GYIK) vonatkozó alpontja is egyértelműen, közérthető nyelvezettel elmagyarázzák, hogy csak platformüzemeltetőként és nem eladóként működik.

[18] Az „ajánlott ár"-ra vonatkozóan előadta, hogy az egy fogyasztóbarát megoldás, amely azt segíti elő, hogy az árak mindig a lehető legalacsonyabbak legyenek. Az „ajánlott árral" csupán egy értéktartományt mutat be az eladók számára, olyan módon, hogy tudomásukra hozza az adott eseményre elérhető összehasonlítható jegyek legalacsonyabb és legmagasabb ára közötti tartományt. Ez lehetővé teszi az eladó számára, hogy tájékozott és megalapozott árazási döntést hozzon.

[19] Vitatta a kiszabott bírság mértékét, mérlegelésének jogszerűségét. Állította, hogy az alperes a bírságkiszabás során nem volt tekintettel az arányosság követelményére, a Bírságközlemény mechanikus alkalmazásával tekintette kiinduló összegnek az eljárással érintett időszak alatt a magyar weboldalon keresztül elért teljes árbevételét; ennek kapcsán pedig egy megalapozatlan fogyasztói panaszból indult ki, amelyre az eljárás során észrevételt sem tudott tenni. Kiemelte, hogy a figyelembe vett négy súlyosító körülmény fennállását az alperes nem bizonyította, továbbá azok jelentőségére vonatkozó mérlegelést a határozat nem tartalmazza. Ennek fogva a határozat nem felel meg a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 85. § (5) bekezdéséből fakadó követelményeknek.

[20] Az alperes a kereset elutasítását kérte a határozatban foglalt indokai alapján.

A megelőző eljárásban hozott jogerős ítélet és a Kúria határozata

[21] Az elsőfokú bíróság a 105.K.700.346/2022/31. számú ítéletével az alperes határozatát megsemmisítette, megállapítva, hogy a határozat a kétszeres értékelés tilalmába ütközik, mert a felperes olyan kereskedelmi gyakorlatát vizsgálta, amelyről korábban a BFKH már állást foglalt.

[22] Az alperes felülvizsgálati kérelme alapján eljárt Kúria a 2023. október 4. napján kelt Kfv.III.37.366/2023/7. számú végzésével a Fővárosi Törvényszék 105.K.700.346/2022/31. számú ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította.

[23] A Kúria az Alkotmánybíróság és az Emberi Jogok Európai Bírósága (EJEB) gyakorlatára hivatkozással megállapította, hogy mindkét bírság büntető jellegű szankciónak minősül, ezért azt kellett vizsgálnia, hogy e jogkövetkezmények kiszabására azonos jogsértővel szemben ugyanazon jogellenes cselekmény miatt került-e sor a két hatósági eljárásban.

[24] Megállapította, az alperes által vizsgált felperesi árkommunikációs, valamint az üzleti modell kommunikálására vonatkozó gyakorlat és a szakmai gondosság követelményének megsértése miatt megállapított

jogsértések tekintetében tényállásbeli azonosság nincs, így nem volt akadálya az eljárás lefolytatásának. Nincs ugyanis arra vonatkozó adat, hogy a BFKH a jegyvásárlás folyamatát, az árkommunikációt, az átváltási árakat, a weboldalon kialakított árakra vonatkozó közrehatást és mindezek kommunikációját vizsgálta és értékelte volna. Erre a bejelentés sem terjedt ki, a BFKH jogkövetkezményt sem alkalmazott e körben. Ugyanakkor az alperes a fizetendő vételárat, az alkalmazott átváltási árfolyamot, illetve annak számítási módjával összefüggő gyakorlatot, az eladót terhelő költségeket és az eladói jegyárat, az átváltással, árfolyamokkal és pénznemmel kapcsolatos információkat és a teljes ár elemeiről nyújtott információkat részletesen vizsgálta és tett megállapításokat. Kiterjedt a vizsgálata a platform-üzemeltetői vagy eladói státusszal és az árazásra való ráhatással kapcsolatos felperesi kommunikációra is. Ebből következik, hogy tényállásbeli azonosság hiányában a határozat rendelkező rész első bekezdés első és harmadik albekezdése körében a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat körében tett megállapítások kapcsán a ne bis in idem elv sérelme nem merülhet fel.

[25] A sürgető üzenetek kapcsán ugyanakkor rögzítette, hogy a fogyasztóvédelmi ügyben szóban forgó büntető jellegű közigazgatási szankció és a versenyjogi ügyben kiszabott szankció alapját egyazon tényállásra alapított jogsértés képezi. Attól függetlenül, hogy a BFKH az Fttv. 7. § (1) bekezdésének megsértését, míg az alperes az Fttv. 8. §-ának megsértését állapította meg, mindkét jogsértés az Fttv. 3. § (1) bekezdése szerinti tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat folytatásának tekintendő és mindkét megállapítás a felperes azon tevékenységét szankcionálta, mely szerint olyan sürgető jellegű tájékoztatásokat tett közzé, amelyek tartalmuk és vizuális megjelenítésük révén összhatásukban alkalmasak voltak pszichés nyomásgyakorlásra, befolyásolták a fogyasztói döntéshozatalt. Az ugyanazon cselekmény kritériuma folytatólagos jogsértés esetén egyazon időszakot kell lefedjen.

[26] Bár a BFKH határozata kifejezetten tartalmazza, hogy a jogsértő állapot időtartama körében releváns adat nem merült fel, így annak értékelése nem volt lehetséges, az megállapítható, hogy a határozat keltét, azaz 2019. január 15-ét követően vizsgálati cselekményt a BFKH nem végzett, jogkövetkezményt az ezt követő időszakra nem alkalmazott. A vizsgált időszak rögzítésének hiányából az következik, hogy a megállapított és értékelt jogsértés a határozat keltéig terjed. Mindebből következően a Kúria úgy tekintette, hogy 2019. január 1. és 2019. január 15. közötti időszakban mind az időszak, mind a tényállás azonossága megállapítható, ezáltal a ne bis in idem jogelv sérelme is.

[27] Az EUB C-117/20. számú ügyben hozott döntésére hivatkozással rámutatott, hogy ugyanazon cselekmény miatt ugyanazt a személyt nem lehet úgy egynél többször megtorló, represszív jellegű szankcióval sújtani, úgy, hogy az utóbb eljáró szerv nem veszi figyelembe az előbb eljárt szerv által már kiszabott szintén büntető jellegű szankciót. A szankcióknak együttesen kell arányban állniuk a jogsértés miatti felelősség súlyával.

[28] A megismételt eljárásra azt az iránymutatást adta, hogy az elsőfokú bíróságnak a felperes kereseti kérelmét érdemben teljes egészében kell vizsgálnia azzal a megállapítással, hogy a ne bis in idem sérelme kizárólag a rendelkező rész első bekezdés második albekezdésében foglalt (a jogerős ítéletben francia bekezdésként jelölt) jogsértés körében és a 2019. január 1. és 2019. január 15. napja közötti időszakban állapítható meg, amely a szankció körében értékelendő.

Az Alkotmánybíróság végzése

[29] A felperes a Kúria fenti határozatával szemben alkotmányjogi panaszt terjesztett elő, melyet az Alkotmánybíróság a 3461/2024. (XII. 13.) számú végzésével visszautasított.

[30] Az Alkotmánybíróság utalt a 8/2017. (IV. 18.) AB határozatára, amelyben kifejtette, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (6) bekezdése „nem tiltja önmagában azt, hogy valakivel szemben, ugyanazon jogellenes cselekménye miatt több, más jogágba tartozó, eltérő funkciójú eljárást folytassanak le és ezek eredményeként jogkövetkezményt alkalmazzanak. A ne bis in idem elvében testet öltő alkotmányos garancia kifejezetten az állami büntetőhatalom visszaélésszerű gyakorlásával szemben védi az egyént, ezért annak a tilalmát foglalja magában, hogy meghatározott személlyel szemben, ugyanazon büntetendő cselekmény miatt – azt követően, hogy büntetőjogi felelősségéről jogerős döntés született – újabb, büntető szankció alkalmazására irányuló eljárást indítsanak, illetve büntető jogkövetkezményt alkalmazzanak. Az Alkotmánybíróság összhangban a korábban ismertetett, XXVIII. cikket érintő gyakorlatával – annak mérlegelésekor, hogy a vizsgálat alá vont eljárás, illetve szankció „büntető" jellegű-e vagy sem, nem az adott eljárás jogági besorolását tekinti döntőnek, hanem az eljárás és jogkövetkezmény funkciójából indul ki. [...] Az Alkotmánybíróság értelmezésében – összegezve eddigi gyakorlatát, illetve felhasználva a nemzetközi jogvédelmi mechanizmusokban kikristályosodott mércét az Alaptörvény XXVIII. cikk (6) bekezdése tekintetében egy eljárás abban az esetben büntető jellegű, ha valamely természetes személy által megvalósított jogellenes cselekmény miatti felelősségre vonásra irányul, amennyiben az eljárás során alkalmazandó jogkövetkezmény büntetésnek minősül, azaz – célját és hatását tekintve – megtorló jellegű és prevenciót szolgáló joghátrány" [8/2017. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [35], lásd hasonlóan: 18/2022. (VIII. 1.) AB határozat, Indokolás [66]–[67]].

[31] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (6) bekezdése szerinti ne bis in idem elv alkalmazhatóságának előfeltétele a tényállás azonossága, azaz az idem és a bis feltétel teljesülése [1/2024. (I. 9.) AB határozat, Indokolás [83]]. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz nem vetett fel olyan új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely annak befogadását és érdemi elbírálását indokolná.

[32] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a Kúria felismerte az ügy alapjogi relevanciáját, és tekintettel volt az Alaptörvény XXVIII. cikk (6) bekezdésének tartalmára. Támadott végzésében kifejezetten kitért az Alkotmánybíróság gyakorlatára, vizsgálta a tettazonosságot, valamint az alkalmazott bírság büntetőjogi természetét, figyelembe vette az EUB versenyjogi ügyben hozott döntését is. Összességében megállapította, hogy a Kúria végzése esetén nem merült fel az Alaptörvény XXVIII. cikk (6) bekezdése megsértésének kételye, az Alkotmánybíróság az előadottak alapján nem észlelt olyan körülményt, amely az alkotmányjogi panasz érdemi vizsgálatát tenné szükségessé. Az alkotmányjogi panasz nem veti fel a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét sem.

A megismételt eljárásban hozott jogerős ítélet

[33] A Kúria fenti végzése alapján eljárt törvényszék a 105 K.700.093/2025/7. számú ítéletével az alperes VJ/42-110/2019. számú határozatának a sürgető jellegű tájékoztatás közzétételével megvalósított tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatra vonatkozó második francia bekezdését, valamint a felperest versenyfelügyeleti bírság megfizetésére kötelező rendelkezését megsemmisítette, és a bírságkiszabás vonatkozásában az alperest új eljárásra kötelezte. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[34] Megállapította, hogy a Kúria végzése alapján az alperes a ne bis in idem elvét megsértette az Fttv. 8. §-ának a sürgető jellegű üzenetekre vonatkozó megállapításával összefüggésben a 2019. január 1. és 2019. január 15. közötti időszakra vonatkozóan. A Kúria végzéséből közvetlenül következően nem volt akadálya annak, hogy az alperes az ár és az üzleti modell kommunikálására vonatkozó kereskedelmi gyakorlatot és a szakmai gondosság követelményét vizsgálja és e tárgykörökben megállapításokat tegyen.

[35] Megállapította, hogy a felperes eljárás felfüggesztésére vonatkozó érve alaptalan, mert nem jelölt meg olyan jogszabályi rendelkezést, amely alapján az alperesnek az eljárás felfüggesztéséről kötelezően döntést kellett volna hozni. A felfüggesztés kérdésében az alperes legfeljebb célszerűségi alapon rendelkezhetett volna, ennek elmaradása miatt azonban a Tpvt. 60. § (1) bekezdés sérelme nem állapítható meg.

[36] Megállapította, hogy az alperes a „csepegtető árazás" körében részletesen bemutatta (határozat 259.), hogy a vásárlási folyamat során, annak mely lépéseit követően, milyen módon jelennek meg az újabb ár elemek. A felperes a kereseti érvelésével nem cáfolta azt a határozati megállapítást, amelynek lényege, hogy a fizetendő teljes ár elemeknek a fizetendő árhoz való hozzászámítása, a vásárlási folyamatban e hozzászámítás megjelenítésének időpontja és módja az, ami ellentétes az ár kommunikációra vonatkozó világos tájékoztatás követelményével. Márpedig a felperes által kidolgozott és alkalmazott többlépcsős, összetett vásárlási folyamatban – éppen annak összetettsége miatt – különösen lényeges az egyértelmű és világos ár kommunikáció. A határozat 102. pontjában részletezett díjelemek sokfélesége és azok megjelenési módja az észszerűen tájékozott fogyasztó ügyleti döntésének kedvezőtlen befolyásolását, az erre való alkalmasságot már önmagában is felveti. Ehhez képest a GYIK alatt definiált egyes ár tételek sem teszik jogszerűvé az árra vonatkozó kereskedelmi gyakorlatot, mivel nem racionális és nem is elvárható feltételezés, hogy a fogyasztó már a vásárlási folyamat előtt elsajátítja az egyes ár elemekről szóló ismereteket, valamint az sem észszerű, hogy az időkorlátos folyamatot meg-megszakítva igyekszik tisztázni a GYIK-ben az ügyleti döntését befolyásoló ár elemek pontos jelentését és azok okát. Kiemelte, hogy a felperes kommunikációit nem a felperes, hanem az ésszerűen eljáró átlagos fogyasztó szemszögéből kell vizsgálni.

[37] Az árfolyamváltással összefüggésben a felperes érdemben nem cáfolta azt, hogy amíg a fogyasztó a vásárlási folyamat végéhez nem ér, nem is észleli, hogy árfolyamváltás merülhet fel a vételárral összefüggésben. Az

árfolyamváltásra, mint kereskedelmi kommunikációs elemre is érvényes az a megállapítás, hogy annak egyértelműnek és időszerűnek kell lennie. Kétségtelen, hogy az árfolyamváltás csak akkor merül fel, amikor az eladó által meghatározott pénznemtől eltérő pénznemben kíván a vevő fizetni, de mivel a felperes honlapján felkínált mindekori összes jegy és az azokat értékesítő eladók nem egyetlen országhoz (ezáltal nem egy ország pénzneméhez) köthetők, az árfolyamváltás szükségessége a honlapon értékesített jegyekkel összefüggésben általános módon, lényegében bármelyik tranzakciónál felmerülhet. Mindemellett jelentősége van annak is, hogy erről a felperes a fogyasztókat már a vásárlási folyamat elején vagy annak korábbi stádiumában, ne kizárólag a folyamat végén, a teljes ár megjelenítésekor tájékoztassa. Az a felperes által kiemelt tény, mely szerint a tranzakciók átváltási árfolyamát az adott pénzintézet határozza meg, nem alapozhatja meg a kereseti érvelés helyességét; a jogsértés nem a pénzintézetek által alkalmazott tranzakciós díjak és költségek megjelenítésének hiányán, hanem az átváltási árfolyam tényéről szóló tájékoztatás elmaradásán alapul.

[38] A sürgető jellegű üzenetekkel összefüggésben a Kúria végzéséből azt a következtetést vonta le, hogy a felperes kereseti érvei a ne bis in idem elv alperes általi megsértése miatt már az időszakok részbeni egyezősége miatt alaposak. A Kúria végzésében foglaltak nem azt jelentik, hogy mindössze „15 nap erejéig” áll fenn a kétszeres értékelés (nem a napok száma, az eljárások átfedésének hossza a releváns), hanem azt, hogy az átfedés – bármilyen hosszú vagy rövid is ez az időszak – a jogkövetkezmény körében értékelendő tény.

[39] A szakmai gondosság körében megállapította, hogy a viszonteladás – az alperes helyes értékelése szerint – az áru tovább értékesítését jelenti, ezért a felperes weboldalára látogató fogyasztók nem következtethetnek egyértelműen arra, hogy a weboldalon maga a felperes értékesítést nem végez, kizárólag közvetít. A „viszonteladói piac” az észszerűen tájékozott átlagfogyasztó számára nem azt jelenti, hogy a szolgáltatás igénybevételével megvásárolható áruk eladói kizárólag a felperestől különböző személyek lehetnek. Ezzel összefüggésben a határozat 311. pontja alappal rögzítette, hogy a felperes egyértelműen csak a felhasználási feltételek 1.2 pontjában, de ott is csak egy speciális ügylet (csere) vonatkozásában tájékoztatja arról a fogyasztókat, hogy a tranzakció kizárólag az eladó és a vevő között megy végbe. Mindez azt jelenti, hogy a fogyasztó kizárólag további utánjárással győződhet meg arról, hogy a tranzakció másik szereplője, vagyis az eladó nem a felperes. E tájékoztatást azonban kizárólag a felhasználási feltételek között és ott is a jegyek cseréjére vonatkozóan nyújtja a felperes, melyet a fogyasztók észszerűen sem a vásárlási folyamat megindítása előtt, sem az időkorlátos folyamat során, jegycsereigény hiányában pedig – vagyis jegyvásárlási szándék esetén – nem ellenőriznek. A viszonteladói piac jelentésének megállapítása nem igényel különleges szakismeretet, ezért a felperes által e körben indítványozott szakértői bizonyítás elrendelését az elsőfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 276. § (5) bekezdése alapján mellőzte.

[40] A szakmai gondosság megsértésével összefüggő megállapítás másik része szerint a felperes azt a benyomást kelti, hogy a weboldalon kialakított árakra nincs ráhatása. E kérdéskörben az alperes megállapításának helyességét a jogerős ítélet szerint önmagában alátámasztja az, hogy a felperes az eladó által meghatározott áron felül saját díjakat is felszámít úgy, mint például foglalási díj, szolgáltatási díj, szervízdíj, szállítási díj; ezek a végső ár („teljes ár") részét képezik. Mindezek alapján a felperes azon állítása, mely szerint a jegyárat az eladók határozzák meg – még ha saját maga számára az eladó is meghatároz egy, a GYIK-ben „jegyárnak" definiált ár elemet – alaptalan, hiszen az ügyben a fogyasztó által fizetendő teljes vételár a releváns, ami a jegyáron kívül számos egyéb ár elemet, díjtételt is tartalmaz. Az alperes határozatának rendelkező része sem a „jegyárra" hanem a felperes „weboldalon kialakított árakra" való ráhatásával összefüggésben állapított meg jogsértést. A számos, felperes díját jelentő ár elem végső árba való beépítése miatt a honlapon kialakított árazásban a felperes kétségtelenül közvetlenül vesz részt.

[41] A törvényszék szerint okszerűen értékelte az alperes azt is, hogy a felperes kereskedelmi kommunikációjának módja is hatással van az árazásra. Mivel a felperes által kialakított árazási struktúra, a különböző jogcímeken felszámított díjak a weboldalon kialakított árakra egyértelmű hatással vannak, nincs meghatározó jelentősége az „ajánlott ár" megjelenítésnek, sem az annak kapcsán a felperes által kifejtetteknek (fogyasztóbarát megoldás). E körben az alperes a határozatát megfelelően indokolta, a felperes terhére a szakmai gondosság és az ár összefüggésében megállapított jogsértést – amelyek lényege, hogy a felperes árra való ráhatása a fogyasztók ügyleti döntésének befolyásolására alkalmas – sem az ajánlott ár alkalmazása, sem annak a fogyasztóvédelemben általában betöltött szerepe nem érinti. Az alperesnek ilyen vonatkozásban tényállás tisztázási és indokolási kötelezettsége nem volt.

[42] A versenyfelügyeleti bírság meghatározása a Kúria végzése szerint a ne bis in idem elv megsértése miatt önmagában jogsértő, ezért az alperes alaptalanul állította, hogy a határozat egésze – így a mérlegelési jogkörben hozott határozatrész is – a Kúria végzése alapján is jogszerű.

[43] A sürgető üzenetekkel össze nem függő bírságkiszabással kapcsolatos kereseti érveket szintén alaptalannak találta. Megállapította, hogy a kiszabott bírság a törvényi maximumot [Tpvt. 78.§ (1b) bekezdése] nem haladta meg. A Kp. 85. § (5) bekezdését nem sérti, hogy az alperes kiinduló összegként a kifogásolt kereskedelmi gyakorlatból a jogsértéssel érintett időszakban elért nettó árbevételt vette figyelembe, emiatt a bírság összege nem tekinthető aránytalannak; a versenyfelügyeleti bírság összege – a Tpvt. 78. § (1b) bekezdés figyelembevételével – jogszerűen haladhatja meg a vállalkozás Magyarországról származó árbevételét. Azt pedig, hogy az alapösszeg miért a kiinduló összeg közel százaléka, a határozat 379-381. pontjaiból állapítható meg, amely indokok ugyancsak jogszerűek.

[44] A felróhatóságot az alperes jogszerűen, okszerűen értékelte. A felperes, mint honlap üzemeltető felelősségi körébe esik az ott megjelenített üzleti

metódus kialakítása. Azzal együtt, hogy pl. az árazásra nyilvánvalóan az eladónak is van ráhatása, a felperes ráhatása is egyértelmű, amely a fogyasztó ügyleti döntésének befolyásolására alkalmas. Az alperes nem tévedett, amikor súlyosító körülményként értékelte a másodlagos online piac, mint újszerű kereskedelmi csatorna alkalmazásából fakadó fogyasztói tudomás hiányát és az ezzel összefüggő fokozottabb felperesi felelősség szükségességét, a fogyasztói kör kiterjedtségét, az adott esetben magasabb összegű vásárlások lehetőségét, a felperes tevékenységével összefüggő kifogásokat. Az utóbbi kapcsán rámutatott, hogy a felperes a kereskedelmi gyakorlatán – saját bevallása szerint is – a BFKH határozatának meghozatalát követő mintegy 8 hónappal később módosított. A bírság kiszabása összességében a Kp. 85. § (5) bekezdésében meghatározott feltételeknek megfelelt, az – a sürgető üzeneteken kívüli kereskedelmi gyakorlatokra vonatkozóan – nem tekinthető okszerűtlennek.

[45] A megismételt eljárásra előírta, hogy az alperesnek a bírság összegéről kell ismételten döntenie a jogerős ítéletben és a Kúria végzésében kifejtetteket figyelembe véve. Szem előtt kell tartani, hogy a sürgető jellegű üzenetek miatt a felperes terhére jogsértés, és e jogsértés miatt bírság nem alkalmazható. A bírság összegét az alperesnek a kereskedelmi gyakorlatot alkotó jogsértések számának csökkenése miatt kell a 472.000.000 forinthoz képest arányosan alacsonyabb összegben meghatározni. Az arányosítás tekintetében az alperesnek a döntését indokolni kell.

A felülvizsgálati kérelmek és az ellenkérelmek

[46] Az alperes a tárgyaláson pontosított felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet közigazgatási határozatot megsemmisítő és megismételt eljárást elrendelő részének hatályon kívül helyezését és e körben az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását, valamint az ítélet keresetet elutasító részének hatályban fenntartását kérte.

[47] Előadta, hogy a megismételt eljárásra és a vonatkozó bírósági gyakorlatra tekintettel azt kell vizsgálni, hogy a törvényszék eljárása megfelelt-e a Kúriának a megismételt eljárásra vonatkozó iránymutatásának és az iránymutatás alapjául szolgáló indokolásnak. Márpedig az elsőfokú bíróság egyértelműen eltért a Kúria azon előírásától, mely szerint a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróságnak a felperes kereseti kérelmet érdemben teljes egészében kell vizsgálnia azzal, hogy a ne bis in idem sérelme kizárólag a rendelkező rész első bekezdés második albekezdésében foglalt jogsértés körében és a 2019. január 1. és 2019. január 15. napja közötti időszakban állapítható meg, amely a szankció körében értékelendő.

[48] Kifejtette, hogy a ne bis in idem jogelv sérelme a jogsértés megállapításának jogszerűségét nem érinti, nem érintheti, mivel ellenkező esetben az a hatáskörének elvonását jelentené, ami pedig egyértelműen jogellenes, amint azt a Kúria a végzésében is kifejtette. A Kúria világos iránymutatása szerint a ne bis in idem jogelv sérelmét a szankció (jogkövetkezmény) körében kell értékelni. A támadott ítélet ezzel ellentétben ezt nem a szankció körében vette figyelembe, hanem érdemi vizsgálat nélkül a határozat e részét megsemmisítette és a Kúria végzésével foglaltakkal szemben azt írta elő a megismételt eljárásra, hogy a sürgető üzenetek miatt a felperes terhére jogsértés, és e jogsértés miatt bírság nem alkalmazható.

[49] Arra is hivatkozott, hogy amennyiben a felperes sürgető üzenetekre vonatkozó keresetének érdemi vizsgálatát követően azt állapítja meg a bíróság, hogy az alperes a jogalap tekintetében

jogszerű döntést hozott, akkor a szankció alkalmazása kapcsán kell a bíróságnak mérlegelnie azt, hogy az – a 15 napos átfedésre tekintettel – arányos volt-e, okozott-e érdemi jogsérelmet a felperesnek. E tekintetben utalt arra, hogy a BFKH és az alperes által is értékelt magatartás tekintetében 15 nap volt az átfedő időtartam, ami azt jelenti, hogy a BFKH által kiszabott bírságból időarányosan legfeljebb 61 644,- forintot {(1 500 000/365)*15)} kell figyelembe venni a ne bis in idem elv sérelme miatt. Ez elhanyagolható az okszerűen megállapított 472 millió forint bírsághoz képest. Amennyiben (helytelenül) a teljes 1,5 millió forint bírságösszeget vennénk figyelembe, az is csupán az általa kiszabott bírság 3 ezreléke (0,3%).

[50] A fentiekből álláspontja szerint azt a következtetést kell levonni, hogy bár a szankció alkalmazása során külön nem értékelte azt a körülményt, hogy a BFKH az alperes által vizsgált 1071 napos időtartamhoz képest 15 napot érintő időtartam vonatkozásában, az alperes által megállapított három jogsértő magatartáshoz képest egy szempontból vizsgált magatartás tekintetében megállapította a jogsértést és bírságot alkalmazott, az semmiképp nem okozza a jogsértés miatt az alperes által megállapított bírság aránytalanságát, a bírság összegére érdemben nincs hatással. Tehát a Kúria által előírt, a 15 napos időszakkal érintett ne bis in idem elv sérelmének szankció körében történő értékeléséből az következik, hogy az alperes mérlegelése ennek figyelembevételével sem vezetne más eredményre, mint amit a határozatában megállapított, így e jogsértés az ügy érdemére nem hatott ki, ezért az elsőfokú bíróságnak a keresetet el kellett volna utasítania.

[51] A felperes a felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítélet megváltoztatását és az alperes határozatának megsemmisítését, másodlagosan a jogerős ítélet megváltoztatását és az alperes határozatának megsemmisítését és az alperes új eljárás lefolytatására kötelezését, harmadlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte.

[52] Arra hivatkozott, hogy a törvényszék nem tett eleget a Kp. 84. § (2) bekezdésére tekintettel alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdéséből eredő, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése által garantált tisztességes bírósági eljáráshoz való jogból fakadó indokolási kötelezettségének. E körben előadta, hogy a „csepegtető árazás" tekintetében az elsőfokú bíróság nem reagált arra az érvre, mely szerint a jegyárak első megjelenítésekor objektív okokból nem volt képes (nem is lehetett képes) az adott jegy végleges árát feltüntetni. Az árfolyamváltásról való tájékoztatással kapcsolatban az érvelése hangsúlyosan az volt, hogy a fogyasztók félrevezetése, illetve ügyleti döntésének befolyásolása nem merülhetett fel, hiszen a megközelítőleges árinformáció lehetővé tette, hogy a fogyasztó megítélje az adott jegyek ár-érték arányát; az alperes nem igazolta, hogy a megközelítőleges átváltással megjelenített végső ár és a fogyasztó által tényleges fizetendő ár között különbség lenne; valamint a fogyasztóknak nem álltak rendelkezésre alternatív lehetőségek, amik közül választhattak volna. A törvényszék nem reagált arra sem, hogy a szakmai gondosság megsértése kapcsán az alperes nem tett eleget bizonyítási és indokolási kötelezettségének, mivel egyik szempontból sem támasztotta alá megfelelően, hogy a törvényi tényállás, így az Fttv. 3. § (2) bekezdés konjunktív tényállási elemei fennálltak volna. Mindezeken túl a jogerős ítélet az általa vitatott négy súlyosító körülményből csak a felróhatósággal kapcsolatban mutatott be bármilyen szempontot, míg a másik három tényezőt kellő alapossággal nem vizsgálta. Emellett csak általánosságban hivatkozott a mérlegelési jogkörben hozott hatósági döntések bírósági felülvizsgálatának szempontjaira, azonban azokat érdemben nem vizsgálta.

[53] Állította, hogy az elsőfokú bíróság tévesen vonta le a ne bis in idem jogkövetkezményét, ugyanis a teljes határozatot meg kellett volna semmisítenie a többszörös szankcionálás elkerülése érdekében. Egyebek mellett a 18/2022. (VIII. 1.) AB határozatra utalással kiemelte, hogy az Alkotmánybíróság gyakorlata nem fogadja el ezen jogelv korlátozását, és egyértelműen rögzíti, hogy a ne bis in idem magában foglalja annak a tilalmát, hogy valakivel

szemben ugyanazon jogellenes cselekménye miatt egymást követően vagy egymással párhuzamosan több olyan büntető szankció kiszabására irányuló eljárás folyjon, amelyek eredményeként több büntető jogkövetkezményt alkalmaznak. Az Alkotmánybíróság csak abban az esetben fogadja el az eljárások halmozódását ugyanazon magatartás tekintetében, ha a büntető jellegű eljárás mellett lefolytatott másik eljárásban nem büntető jellegű jogkövetkezményt alkalmaz az eljáró hatóság.

[54] Kifejtette, hogy az alperes határozata az EJEE és az EUB kritériumrendszerének sem felel meg, mert a két eljárás célja azonos, a két hatóság eljárása közötti koordináció fel sem merülhetett, a határozatok közötti szoros időbeli kapcsolat nem áll fenn, a megismételt eljárásban esetlegesen arányosított bírság mindezek miatt szükségszerűen a kétszeres értékelés tilalmába ütközne.

[55] Előadta, hogy amennyiben a Kúria a kifejtett jogértelmezéssel nem ért egyet, előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését tartja szükségesnek az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 50. cikkéhez kapcsolódóan azokban a kérdésekben, melyek szerint: 1. „*Úgy kell-e értelmezni a Charta 50. cikke szerinti* ne bis in idem *elvét, hogy annak korlátozása igazolható pusztán azáltal, hogy az átfedő történeti tényállás miatt időben másodikként bírságot kiszabó tagállami közigazgatási hatóság a* ne bis in idem *elv megsértésére tekintettel az eredetileg kiszabott bírság összegét bizonyos mértékben csökkenti, olyan helyzetben, mint amely a jelen ügyben is fennáll, amelyben (i) mindkét tagállami közigazgatási hatóság ugyanazon jogszabály megsértése miatt szabta ki a bírságot, (ii) a tagállami alkotmánybíróság által is megállapítottan nem léteznek olyan szabályok, amelyek a két tagállami közigazgatási hatóság közötti koordinációt lehetővé teszik és a gyakorlatban sem került sor a tagállami közigazgatási hatóságok eljárásainak összehangolására, továbbá (iii) a két tagállami közigazgatási hatóság eljárásának megindítása között kb. 14 hónap, míg a két határozat meghozatala között kb. 35 hónap telt el., 2. Úgy kell-e értelmezni a Charta 50. cikke szerinti* ne bis in idem *elvét, hogy az nem akadályozza a tagállami közigazgatási hatóságot abban, hogy a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatok tilalmának megsértése miatt bírságot szabjon ki olyan helyzetben, mint amely a jelen ügyben is fennáll, amelyben ugyanazon jogi személyt ugyanazon tagállam egy másik közigazgatási hatósága korábban már bírsággal sújtotta ugyanazon weboldalon folytatott komplex, egységes egészet alkotó kereskedelmi gyakorlatát, azon oknál fogva, hogy a másodikként bírságot kiszabó közigazgatási hatóság a szóban forgó kereskedelmi gyakorlatot az elsőként bírságot kiszabó közigazgatási hatósághoz képest további jogi szempontok alapján is vizsgálta (ti. további okokból is megállapította a vizsgált kereskedelmi gyakorlat tisztességtelenségét).”

[56] A továbbiakban kifejtette, hogy a gyakorlata megfelelt az irányadó jogszabályoknak, azaz időszerűen tájékoztatta a fogyasztókat a teljes jegyárról, figyelemmel a szolgáltatás komplex jellegére nem „csepegtető árazást” alkalmazott, hanem azonnal, amint az adott információ elérhetővé vált, folyamatosan tájékoztatta a fogyasztót a tranzakció költségeiről. Mivel árfolyamváltásra nem minden esetben kerül sor, ezért jogszerűen járt el akkor, amikor csak az érintett fogyasztók figyelmét hívta fel az árfolyamváltás tényére, és akkor, amikor bizonyossá vált, hogy ez a helyzet áll fenn. Az alperes ugyanakkor egyrészt azt sem bizonyította, hogy az árfolyamváltás ténylegesen milyen mértékben eredményez magasabb (vagy alacsonyabb) árat a feltüntetett árnál, s hogy így az ár feltüntetése egyáltalán félrevezető-e; továbbá, hogy az árfolyamváltás egyáltalán bármilyen hatást gyakorolt volna az ügyleti döntésre.

[57] Kifejtette, hogy a kommunikációja a szakmai gondosság követelményének megfelelt. Azon túl, hogy az ÁSZF és a GYIK is egyértelmű tájékoztatást tartalmazott a státuszával kapcsolatban, a nyitóoldal üzenete és a weboldal egésze is a fogyasztók tudomására hozza, hogy a platform egy piac, ahol a fogyasztók tovább értékesíthetik a meghatározott

eseményekre szóló jegyeiket. Mindezek alapján nem keltette azt a benyomást, hogy a felperes a jegyek tulajdonosa vagy eladója lenne.

[58] Hangsúlyozta, hogy az általa alkalmazott díjaknak az eladók árazásra ráhatása nincsen. A törvényszék azzal, hogy megállapította, hogy az „ajánlott ár" megjelenítésének nincs jelentősége, lényegében az alperes határozatában foglaltakat cáfolta. Ugyanakkor az alperes álláspontjával ellentétben az „ajánlott ár" nem tartotta az eladók árait mesterségesen magas szinten, hanem éppen fogyasztóbarát módon a lehető legalacsonyabb árhoz kísérelte meg azokat közelíteni.

[59] Összességében a törvényszék figyelmen kívül hagyta, hogy a határozat semmilyen arra vonatkozó bizonyítást vagy indokolást nem tartalmaz arra, hogy mi lenne az a szakmai sztenderd, amelynek gondossági szintjét nem érte el; továbbá, hogy a kifogásolt gyakorlata miként lett volna alkalmas a fogyasztók ügyleti döntésének befolyásolására.

[60] A kiszabott bírsággal összefüggésben előadta, hogy a kiindulási összeg aránytalanul magas volt; az egyes súlyosító körülmények megalapozatlanok. Így az információs aszimmetria, mellyel kapcsolatban az alperes nem bizonyította, hogy a fogyasztók elsődlegesen közvetlenül a hivatalos értékesítőktől szoktak jegyet vásárolni, amelyből következően a perbeli szolgáltatás újszerű lehet számukra. Az alperes nem bizonyította továbbá a vizsgált weboldalon végrehajtott vásárlások tipikus vagy átlagosnak tekinthető összegét, mint ahogyan azt sem, hogy a kereskedelmi gyakorlat széles fogyasztói kört ért el a vizsgált időszakban. Vitatta a felróhatóság kiemelt fokának megállapítását is. Összességében arra hivatkozott, hogy a törvényszék az e körben előadott érveit nem vizsgálta, az alperes határozata pedig az aránytalanul magas kiindulási összegre, a megalapozatlanul és okszerűtlen módon megállapított súlyosító tényezőkre, valamint a súlyosító körülmények jelentőségére vonatkozó mérlegelési szempontok hiányára figyelemmel a Tpvt. 78. §-át és a Kp. 85. § (5) bekezdését sérti.

[61] Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet alperes határozatát megsemmisítő és megismételt eljárást elrendelő részének hatályon kívül helyezését és e körben az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását, valamint az ítélet keresetet elutasító részének hatályában fenntartását kérte. Arra hivatkozott, hogy a Kúria az EUB és az Alkotmánybíróság gyakorlatát is figyelembe véve már elbírálta a ne bis in idem kérdését, ezt állapította meg az Alkotmánybíróság is a 3461/2024. (XII.13.) számú végzésében. Álláspontja szerint a jogerős ítélet a felperes felülvizsgálati kérelmében kifogásolt kérdések tekintetében – a Kúria joggyakorlatával összhangban - számot adott az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekről.

[62] A felperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a felülvizsgálati kérelmében foglaltakat fenntartva megismételte a ne bis in idem körében kifejtetteket, és hangsúlyozta, hogy az alapjogi sérelem már a második büntetőjogi jellegű eljárás megindításával, illetve lefolytatásával bekövetkezik. Kiemelte, hogy az alperes érvelése rendszerszintű kockázatot hordoz, továbbá a ne bis in idem elve a hatáskörtől független kérdés, a fogyasztóvédelmi hatóságok párhuzamos hatáskörének fennállása *ab ovo* kizárt. A bírságösszeg alperes által elvégzett korrekciója ellentétes a Kúria megismételt eljárást elrendelő végzésével és a ne bis in idem elvet kiüresíti.

A Kúria döntése és jogi indokai

[63] A Kúria a felülvizsgálati kérelmeket a Kp. 118. § (1) bekezdés *a)* pont *ad)* alpontja alapján befogadta, mivel azt állapította meg, hogy a befogadás a kérelmezők alapvető eljárási jogának valószínűsíthető sérelme, vagy az ügy érdemére kiható egyéb eljárási szabályszegés miatt indokolt. A Kúria a felülvizsgálati kérelmek érdemi elbírálásának eredményeként

megállapította, hogy az alperes felülvizsgálati kérelme alapos, a felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

[64] A Kúria mindenekelőtt rögzíti, hogy a felülvizsgálati kérelmekkel támadott jogerős ítéletet a törvényszék a Kúria Kfv.III.37.366/2023/7. számú végzése alapján megismételt eljárásban hozta.

[65] A Kp. 115. § (2) bekezdése alapján irányadó Kp. 110. § (3) bekezdéséből következően a jogerős ítéletet hatályon kívül helyező és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasító kúriai végzés köti az alsóbb fokú bíróságot, amely a megismételt eljárásban a végzésben foglalt iránymutatás szerint köteles eljárni; ennek mellőzése az ügy érdemére kiható, hatályon kívül helyezést megalapozó eljárási szabálysértésnek minősül (Kfv.V.35.178/2025/11., Kfv.I.37.102/2025/9.). Az új eljárásban hozott jogerős ítélet felülvizsgálata során a Kúriának elsődlegesen azt kellett megvizsgálnia, hogy az elsőfokú bíróság eleget tett-e a Kúria iránymutatásának (Kfv.III.37.135/2020/5., Kfv.VI.37.417/2024/8.). A Kúria hangsúlyozza, hogy az elsőfokú bíróság – a megismételt eljárásban is fennálló változatlan ténybeli és jogi helyzet esetén – nem mentesülhet a felsőbb bíróság iránymutatásának követése alól.

[66] A Kúria a fent megjelölt határozatában az Alkotmánybíróság, az EUB és az EJEB irányadó gyakorlatát elemezve állapította meg, hogy tényállásbeli azonosság hiányában a határozat rendelkező rész első bekezdés első és harmadik albekezdését érintően a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat körében tett megállapítások kapcsán a ne bis in idem elv sérelme nem merülhet fel.

[67] A sürgető üzenetek kapcsán a hivatkozott kúriai határozat azt rögzítette, hogy 2019. január 1. és 2019. január 15. közötti időszakban mind az időszak, mind a tényállás azonossága megállapítható, ezáltal a ne bis in idem jogelv sérelme is. A megismételt eljárásra adott iránymutatás pedig az volt, hogy a keresetben foglaltak érdemi vizsgálatát el kell végezni, ennek során a ne bis in idem sérelme kizárólag a rendelkező rész első bekezdés második albekezdésében foglalt jogsértés körében és a 2019. január 1. és 2019. január 15. napja közötti időszakban állapítható meg, amely a szankció körében értékelendő.

[68] Ahogyan az Alkotmánybíróság a 3461/2024. (XII. 13.) számú végzésében is rámutatott, a felperes alkotmányjogi panasza nem vetett fel olyan új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely annak befogadását és érdemi elbírálását indokolta volna. A Kúria a megismételt eljárást elrendelő végzésében kifejezetten kitért az Alkotmánybíróság gyakorlatára, vizsgálta a tettazonosságot, valamint az alkalmazott bírság büntetőjogi természetét, figyelembe vette az EUB versenyjogi ügyben hozott döntését is.

[69] A Kúria a fentiek alapján megállapította, hogy a törvényszék a Kúria fenti iránymutatásától – arra vonatkozó alapos jogi indok nélkül – eltért akkor, amikor a sürgető jellegű tájékoztatásra vonatkozó jogsértés kapcsán az alperes határozatát a kereseti érvek érdemi vizsgálatát mellőzve megsemmisítette, és előírta, hogy a sürgető jellegű üzenetek miatt a felperes terhére jogsértés nem állapítható meg, és e jogsértés miatt bírság nem alkalmazható.

[70] A felperes felülvizsgálati kérelme valójában a Kúria ne bis in idem elvre vonatkozó korábbi kötelező iránymutatását támadta, alkotmánybírósági és az EUB és EJEB joggyakorlatára figyelemmel. Ezzel annak Alaptörvénybe és az uniós jogba ütközését állította. Mindezt úgy tette, hogy az iránymutatás ténybeli értékelését elfogadta, de annak jogi értékelését- részben - vitatta, azt Alaptörvénybe, az Európai Emberi Jogi Egyezménybe (EJEE) és ezen keresztül is uniós jogba ütközését állította, kérve előzetes döntéshozatali eljárás lefolytatását.

[71] A Kúria ezzel kapcsolatban szükségesnek tartja leszögezni, hogy amennyiben az Alaptörvénybe, vagy az uniós jogba ütközés alapján kéri a fél a korábbi kúriai kötelező iránymutatástól való eltérést, akkor két fajta döntés hozható. Az egyik, hogy a Kúria továbbra is alkalmazza a korábbi iránymutatást, mert az megítélése szerint sem az Alaptörvénybe, sem az uniós jogba nem ütközik. A másik, hogy ha felmerül az uniós jogba vagy Alaptörvénybe ütközés lehetősége, akkor újra nyitja az adott jogkérdést és a megállapított tényekre is kiterjedően újraértékeli mind a tényállást, mind az arra vonatkozó jogi álláspontot [Lásd uniós jog tekintetében EUB Grossmania ítélet, C-177/20 (ECLI:EU:C:2022:175) és EUB Pegazus Busz ítélet C-262/24(ECLI:EU:C:2025:107) rendelkező rész 4 pont] Ennek tükrében határozza meg az Alaptörvénybe, vagy az uniós jogba ütközést, illetve azt, hogy szükség van-e az Alkotmánybíróság, vagy az Európai Unió Bíróságának megkeresésére Olyan felülvizsgálati kérelem nem értelmezhető, amely ugyanazon tényállás és hozzá tartozó jogi értékelés vonatkozásában részben elfogadja az iránymutatást, részben nem, és ekként kéri a „részleges" újraértékelést Ezért a Kúria a felperes felülvizsgálati kérelmét akként értelmezte, hogy az iránymutatásban eldöntött jogkérdés újraértékelését kérte az Alaptörvényre és uniós jogra hivatkozással.

[72] A felperes nem vitatta, hogy a gazdasági verseny érdemi érintettsége fennáll, figyelemmel arra, hogy a vizsgálattal érintett kereskedelmi kommunikáció egy kiemelkedő látogatottságú weboldalon valósult meg, jelentős számú fogyasztót érintve; továbbá a gazdasági verseny érdemi érintettsége a felperes nettó árbevétele és a hazai piacon elért nagysága alapján is kimutatható.

[73] A Kúria jelen tanácsának megítélése szerint a BFKH határozata egy – a verseny érdemi érintettségét el nem érő – egyedi bejelentés kapcsán tartalmaz megállapításokat, addig az alperes a gazdasági verseny fenti érdemi érintettsége okán az összetett kommunikáción alapuló kereskedelmi gyakorlatot vizsgálta. Mivel a sürgető jellegű állítások vizsgálatának alapja nem azok egyenkénti valóságtartalmának (esetleges megtévesztő voltának) értékelése, ezért nincs jelentősége annak sem, hogy a felperes a BFKH határozata alapján a gyakorlatán módosítást hajtott végre (az egyes állítások szövege tekintetében változtatott). A jogsértés alapja ugyanis az Fttv. különböző rendelkezéseinek sérelmét felvető komplex tájékoztatási gyakorlat, a sürgető üzenetek tekintetében a kommunikáció pszichés nyomásgyakorlásra való alkalmassága.

[74] Ebből következik, hogy bár a felperes jól mutatta be, hogy nem csak a kétszeres értékelés, de a kétszeres eljárás is tilalmazott, az EJEB és az EUB joggyakorlata alapján abban az értelemben és olyan feltételek mellett, melyet a felülvizsgálati kérelem is részletesen elemzett, jelen ügyben azonban ennek csak akkor lett volna tényleges jelentősége, ha BFKH határozata kizárta volna akár csak a sürgető tájékoztatások vonatkozásában általában vagy egyedi más fogyasztók jogsérelme esetében– a további határozatok meghozatalát

[75] A Kúria jelen tanácsának megítélése szerint azonban a hatásköri elválasztást is megalapozó kiegészítő célokra tekintettel, az „idem" feltétel hiánya miatt a felülvizsgálati kérelem irányának megfelelő felperesre nézve kedvezőbb határozat nem lett volna hozható jelen ügyben, ezért egy előzetes döntéshozatali eljárás során hozott EUB ítélet nem hatott volna ki az ügy érdemére, így a feltenni kívánt kérdések nem voltak relevánsak [EUB C-283/81, Cilfit- ügy (ECLI:EU:C:1982:335)]. Megjegyezhető, hogy a Kúria vitatott iránymutatása esetében sem merül fel az „idem" feltétel fennállása, hiszen a perbeli esetet folyamatos jogsértésként kezelve időbeli határokat állapított meg a tényállásban, így január 15-e utáni

jogsértés tekintetében nem csak a kétszeres értékelés, de a kétszeres eljárás tilalma sem merülhetett fel.

[76] Mindezért a Kúria a felperes előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére vonatkozó indítványát nem tartotta alaposnak, azt elutasította.

[77] Az Alaptörvénybe ütközés ugyanezen okból nem merülhetett fel azzal, hogy ezt a 3461/2024 (XII. 13.) számú AB végzés is megerősítette, amennyiben a Kúria jelen ügyben vitatott iránymutatást tartalmazó ítéletével kapcsolatos alkotmányjogi panaszt visszautasította.

[78] Mindezekre figyelemmel az alperes felülvizsgálati kérelme alapos volt, az elsőfokú bíróság a Kúria megismételt eljárásra adott iránymutatásának a sürgető jellegű tájékoztatásokra vonatkozóan nem tett eleget, míg a Kúria iránymutatását megkérdőjelező felperesi hivatkozások a „ne bis in idem" elv körében alaptalanok voltak.

[79] A felperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet keresetet elutasító része kapcsán elsődlegesen az indokolási kötelezettség megsértésére hivatkozott.

[80] Az Alkotmánybíróság következetes, a Kúria számos határozatában (pl. Kfv.V.35.279/2024/7., Kfv.VI.37.519/2024/3., Kfv.VII.37.577/2024/2.) is idézett gyakorlata szerint az indokolt bírói döntéshez fűződő jog az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás alkotmányos követelményének garanciális jelentőségű részjogosítványát képezi, a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy a bíróság a döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően számot kell adnia. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. Ennek teljesítése kapcsán vizsgálni kell a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}. Az Alkotmánybíróság az indokolási kötelezettség határait kijelölve hangsúlyozta, hogy ezen Alaptörvényből fakadó követelményből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásaikat kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása {17/2024. (VII. 23.) AB határozat, Indokolás [48]}, azonban az indokolásnak az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre minden esetben ki kell terjednie {3338/2024. (IX. 23.) AB határozat, Indokolás [39]}.

[81] A Kúria megállapította, hogy a törvényszék az alperes határozatának első- és harmadik francia bekezdésében megállapított jogsértések vizsgálata körében az indokolási kötelezettségének a fenti követelménynek megfelelően eleget tett, az e jogsértésekkel összefüggő kereseti érvekre – utalva az alperes határozatában foglaltakra is – érdemi választ adott, a felperes releváns előadását helyesen értékelte, az ítélete a Kp. 81. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdésében foglalt követelményeknek megfelel a következők szerint.

[82] A Kúria megállapította, hogy a „csepegtető árazással" kapcsolatos megállapításokkal összefüggésben a felperes kiindulási alapja, mely szerint a jegyárak első megjelenítésekor objektív okokból nem volt képes az adott jegy végleges árát feltüntetni, téves.

[83] Az alperes ugyanis nem a tényleges átváltási és egyéb költségeknek, fizetendő tételeknek a végleges árral megegyező feltüntetését, hanem azok

tartalmának, illetve a lehetséges (felmerülő) tételek egymás melletti közlését hiányolta. Ezen elvárás tehát azt jelenti, hogy a felperes egyértelműen, a fogyasztók számára észlelhetően közölje, hogy a keresési folyamat elején megadott, és így a fogyasztó figyelmét felkeltő jegyár nem azonos a vásárlás végén fizetendő tényleges árral.

[84] Az átváltással kapcsolatos tájékoztatási hiányosság abból ered, hogy a felperes nem tájékoztatja a fogyasztókat arról, hogy a pénznem választása csak tájékoztató jellegű, továbbmenően a pénznem „váltásakor" a felperes által alkalmazott módszer sem ismert. A fogyasztó a pénznem kiválasztásakor tehát nem jut ahhoz az információhoz, hogy az adott pénznem kijelölése pusztán a felperes által alkalmazott, nem ismert módszeren alapuló tájékoztatás és nem egy átváltás.

[85] A felperes állításával szemben nem a megközelítőleges átváltással megjelenített végső ár és a fogyasztó által tényleges fizetendő ár közötti tényleges különbség a jogsértés alapja, hanem a fent kifejtett információhiány. Másképpen megfogalmazva a jogsértés nem a hátrány bekövetkezéséhez kapcsolódik. Az adott jegy megvásárlása szempontjából – amennyiben a keresett jegy elérhető – annak ára és így az arra vonatkozó kommunikáció bír kiemelt jelentőséggel, mert a fogyasztó a ténylegesen fizetendő ár alapján tudja összevetni az elérhető ajánlatokat. Ebben az összehasonlításban a fizetendő ár minden eleme releváns. Amennyiben a keresési folyamat elején a fogyasztó egy olyan értéket lát, amelynél végül magasabb, több tétellel korrigált összeget kell fizetnie, akkor leghamarabb a kártyaadatainak megadását követően juthat abba a helyzetbe, hogy megfelelően össze tudja vetni az ajánlatot más ajánlattal. A „csepegtető jellegű" árazás azzal torzítja a fogyasztó ügyleti döntését, hogy – az adott esetben az információhiányból fakadóan – nem teszi lehetővé a különböző kínálatok racionális összevetését, azaz a tájékozott döntés meghozatalát.

[86] A felperes a felülvizsgálati kérelmében csak általánosságban hivatkozott arra, hogy a jegyár első megjelenítésekor objektíve nem képes a végső árat feltüntetni. Ezzel ugyanakkor nem cáfolta azt, hogy a jegyárakra vonatkozó kommunikációja során – amelynek részét képezi a kedvező ár-érték arányra, a népszerűségre vonatkozó figyelemfelkeltés is – a jegyekért fizetendő végső árról időszerűtlen módon, a honlapon elszórva tájékoztatja a felhasználóit, valamint a fogyasztókat egyáltalán nem informálja az általa alkalmazott átváltási árfolyam tájékoztató jellegéről és számítási módjáról, arról, hogy amennyiben átváltásra került sor, azt a fogyasztó bankja fog meghatározni. A fizetendő vételár, mint jelentős információ időszerűtlen rendelkezésre bocsátásával kapcsolatban a Kúria utal az alperes határozatának V. 102. pontjában foglaltakra, így az egyes ár-elemek részletes felsorolására, valamint IX.6.1. pontjára, azaz az árakra vonatkozó fogyasztói észlelésre. A jogerős ítélet helytállóan indult ki abból, hogy a felperes kommunikációját nem a professzionális vállalkozás, azaz a felperes, hanem az ésszerűen eljáró átlagos fogyasztó szemszögéből kell vizsgálni.

[87] A fentieket alapul véve a törvényszék helyesen rögzítette, hogy a vállalkozás és a fogyasztó közötti kereskedelmi viszony jellegéből fakadó egyenlőtlen információs helyzet miatt a felperesnek az értékesítés teljes folyamatában biztosítania kell, hogy az ügyleti döntéshez szükséges minden lényeges információ – a megfelelő helyen, időben és módon – a fogyasztó

rendelkezésére álljon. Az alperes a „csepegtető árazás" körében részletesen bemutatta (határozat 259.), hogy a vásárlási folyamat során, annak mely lépéseit követően, milyen módon jelennek meg az újabb ár elemek. Az alperes által megállapított jogsértés alapján a fizetendő teljes ár elemeknek a fizetendő árhoz való hozzászámítása, a vásárlási folyamatban e hozzászámítás megjelenítésének időpontja és módja az, ami ellentétes az ár kommunikációra vonatkozó világos tájékoztatás követelményével. Az elsőfokú bíróság kitért arra is, hogy a GYIK alatt definiált egyes ár tételek sem teszik jogszerűvé az árra vonatkozó kereskedelmi gyakorlatot, mivel nem racionális és nem is elvárható feltételezés, hogy a fogyasztó már a vásárlási folyamat előtt elsajátítja az egyes ár elemekről szóló ismereteket, valamint az sem észszerű, hogy az időkorlátos folyamatot meg-megszakítva igyekszik tisztázni a GYIK-ben az ügyleti döntését befolyásoló ár elemek pontos jelentését és azok okát ¦jogerős ítélet 34-35 bekezdései¦.

[88] Mindezek alapján alappal jutott az alperes, és a közigazgatási határozatban foglaltak alapján a törvényszék arra a következtetésre, hogy a felperes a fizetendő vételárra vonatkozó kommunikációja során megtévesztésre alkalmas módon mulaszt azzal, hogy az árról időszerűtlenül tájékoztatja felhasználóit, valamint nem tájékoztatja őket az átváltási árfolyamról, valamint az árfolyam számítás módjáról, amely sérti az Fttv. 3. § (1) bekezdésében foglalt tilalmat.

[89] A Kúria a felperes platformüzemeltetői státuszával és az árazásra való ráhatásával kapcsolatos fogyasztói észlelés kapcsán a következőket állapította meg.

[90] A vizsgált magyar weboldalon a következő szöveg olvasható: *„A világ legnagyobb élő eseményekre szóló jegy viszonteladói piaca vagyunk. Az árakat az eladók határozzák meg és azok magasabbak vagy alacsonyabbak is lehetnek a névértéknél."*

[91] Az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett arra, hogy az átlagos ismeretekkel rendelkező fogyasztók számára a viszonteladói piac nem feltétlenül jelenti a felperes passzív szerepét, azaz azt, hogy önmaga nem értékesít. A viszonteladás ugyanis olyan tevékenységre utal, ahol a viszonteladó tovább értékesíti az árut üzleti céllal, azaz nem magánszemélyként (nem laikusként) vesz részt az értékesítési láncolatban. A felperes továbbá nem pusztán egy felületet biztosít a kereslet-kínálat számára, hanem mindkét oldaltól díjat számít fel, az oldal kommunikációját és a kereskedelmi gyakorlatot meghatározza. Ehhez képest jelöli szűk körben – a jogerős ítéletben is hivatkozott – Felhasználási Feltételek „Jegyek cseréje" pontja, hogy az adásvétel tárgyául szolgáló jegyen a felperes nem szerez tulajdonjogot, a tényleges tranzakció kizárólag a vevő és az eladó között megy végbe (jogerős ítélet [38] bekezdés).

[92] A felperes nem cáfolta, hogy a jegyvásárlási folyamat során a fogyasztó nem szerez információt arról, hogy a jegy megvásárlására vonatkozó szerződést pontosan kivel köti meg, erre vonatkozó kifejezett üzenet nem jelenik meg. Ehhez képest pl. a *„raktáron tartás"*, *„fennmaradó jegyek"*, *„az összes elkelt az oldalunkon"* üzenetek éppen ellentétes irányba hatnak.

[93] Az árazásra való ráhatás tekintetében a felperes felülvizsgálati kérelmében foglaltak azért súlytalanok, mert az elsőfokú bíróság nem azt

állapította meg, hogy az „ajánlott ár” megjelenítésének nincs jelentősége, hanem azt, hogy nincs *meghatározó jelentősége*, mert a felperes kereskedelmi kommunikációjának módja is hatással van az árazásra.

[94] A Kúria egyetértve a fentiekkel kiemeli, hogy a vizsgált platformon elérhető skála és pénznem megadása az eladók ajánlatára is hatással bír, úgyszintén az, hogy a felperes – a Felhasználási Feltételekben pontosan meg nem határozott számítással megállapított – saját díjakat is felszámol. Ez utóbbiak mértékét (20-40%) a felperes nem vitatta, márpedig egy ilyen összegű díj felszámítása az árat befolyásolja, miként az is, hogy az ajánlott árak eladók részére történő megadása, az ehhez kapcsolódó skála nem a tényleges eladások árait, hanem a kínálati árakat tükrözi.

[95] A kifejtettek alapján, mivel a fogyasztók a vizsgált weboldalon egyrészt egymásnak ellentmondó, nem világos, nem a jóhiszeműség és tisztesség elvének megfelelően kialakított tájékoztatással találkoznak a felperes státuszával, továbbá az árazásra való ráhatásával kapcsolatban, e kereskedelmi gyakorlat alkalmas arra, hogy érzékelhetően rontsa az érintett fogyasztó lehetőségét a tájékozott döntésre, és ezáltal a fogyasztót olyan ügyleti döntés meghozatalára készteti, amelyet egyébként nem hozott volna meg¦Fttv. 3. § (2) bekezdése¦.

[96] Mindebből következik, hogy felperes keresetet elutasító részre vonatkozó felülvizsgálati érvei is alaptalanok voltak.

[97] A jogerős ítélet bírság mérlegelésére vonatkozó része érdemben nem volt felülvizsgálható, figyelemmel arra, hogy a versenyfelügyeleti bírság a megállapított jogsértések teljességéhez kapcsolódik, így a sürgető jellegű tájékoztatásra vonatkozó jogsértés vizsgálata nélkül az egyes hivatkozások megalapozottsága nem volt értékelhető.

[98] Mindezek alapján a Kúria a jogerős ítéletet a rendelkező részben foglaltak szerinti részben a Kp. 121. § (1) bekezdés *a)* pontja alapján hatályon kívül helyezte, és az ügyben eljárt bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította, ezt meghaladóan a jogerős ítéletet a Kp. 121. § (2) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

[99] A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróságnak a Kúria Kfv III 37 366/2023/7. számú végzése alapján kell eljárnia, azaz – a Kúria jelen határozatára is figyelemmel – a felperes kereseti kérelmét a sürgető üzenetekkel kapcsolatban kell vizsgálnia azzal, hogy a ne bis in idem sérelme kizárólag a rendelkező rész első bekezdés második albekezdésében foglalt (a jogerős ítéletben francia bekezdésként jelölt) jogsértés körében és a 2019. január 1. és 2019. január 15. napja közötti időszakban állapítható meg, amely a szankció körében értékelendő. Mindezek alapján kell összességében értékelnie a versenyfelügyeleti bírság mérlegelésével kapcsolatban kifejtett kereseti érveket.

A döntés elvi tartalma

[100] Az új eljárásban hozott jogerős ítélet felülvizsgálata során a Kúriának elsődlegesen azt kell megvizsgálnia, hogy az elsőfokú bíróság eleget tett-e a Kúria korábbi iránymutatásának. Amennyiben a fél az iránymutatás uniós jogba ütközését állítja, akkor az iránymutatással érintett teljes jogkérdés, a tényállás és az arra vonatkozó jogi álláspont újraértékelése mellett kell megítélni, hogy az uniós jog alapján hozható-e a felülvizsgálati kérelem irányának megfelelő, felperesre nézve kedvezőbb határozat. Amennyiben ilyen nem hozható, akkor az

adott uniós jogi kérdés az ügyben nem releváns, így az azzal összefüggő előzetes döntéshozatali eljárás iránti kérelmet el kell utasítani.

[101] A vállalkozásnak amennyiben a termék végső ára a jegyzőr első megjelenítésekor nem számítható ki a jegyzőrek feltüntetése mellett időszerűen, észlelhetően és közérthetően kell tájékoztatást nyújtania a további, potenciálisan felmerülő díj- és költségelemekről, ideértve az esetlegesen felmerülő átváltási költség tényéről való tájékoztatást is.

[102] Nem az elvárható szakmai gondosságnak megfelelően jár el az a vállalkozás, amely a kereskedelmi gyakorlatának tanúsítása, így a saját státuszára, az árakra való ráhatására vonatkozó kommunikációja során figyelmen kívül hagyja a lehetséges fogyasztói értelmezést, az észszerűen eljáró átlagos fogyasztó észlelését.

Záró rész

[103] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 107. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson bírálta el.

[104] A Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 50. § (1) bekezdésén alapuló, a pervesztesség arányában számított felülvizsgálati részilleték fizetésére a felperest a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján kötelezte. Az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára kell az esedékesség napjáig megfizetni. A fizetendő illeték az ítélet jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

[105] A Kúria a felperest az alperes részére járó felülvizsgálati részperköltség megfizetésére a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 81. § (1) és (5) bekezdése, 82. § (1) és (3) bekezdése szerint kötelezte, melynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján 40 munkaóra alapján állapította meg.

[106] Az alperes felülvizsgálati eljárásban felmerült további, valamint a felperes felmerült perköltségének összegét a Kúria a Kp. 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó 110. § (3) bekezdése alapján 20-20 munkaóra alapján állapította meg azzal, hogy annak viseléséről az új határozatot hozó bíróság dönt.

[107] A Kúria által hozott határozat ellen felülvizsgálatnak a Kp. 116. § *d)* pontja alapján nincs helye.

Budapest, 2026. március 25.

Dr. Kovács András s.k. a tanács elnöke, Dr. Varga Eszter s.k. előadó bíró, Dr. Bérces Nóra s.k. bíró, Dr. Farkas Katalin s.k. bíró, Dr. Magyarfalvi Katalin s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő